

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

Το μεγαλύτερο βιβλίο του κόσμου είναι ένας ανατομικός άσπας, και βρίσκεται σήμερα στη Βιέννη. Το βιβλίο αυτό έχει μήκος δύο μέτρων και πλάτος ενός μέτρου, δεν είναι δέ καθόλου νέο, αφού αυτές τις μέρες έφωτισε την εκατονταετηρίδα του.

Το μικρότερο, αντίθετος, βιβλιαράκι στον κόσμο, είναι μιά παινή έξοδος της αλληλογραφίας του περιφημου φυσιολόγου και αστρονόμου Γαλιλαίου. Είναι τόσο μικρό, ώστε μπορεί θαμμάσια να το περάσει κανείς σαν μιά πολιτική πέτρα στο δαχτυλάδι του!

Το μικροσκοπικό αυτό βιβλίο τυπώθηκε στην Ίταλία, στα 1897. Και, για να το δώσει περισσότερη αξία ο εκδότης του περιέλαβε σ' αυτό και μιά έντελώς ανέκδοτη επιστολή του διασημου Γαλιλαίου, χρονολογημένη από το 1615. Φυσικά, το βιβλιαράκι αυτό δεν μπορεί να το διαβάσει κανείς χωρίς φρακό. Έχει μήκος ενός εκατοστομείου και πλάτος μισού εκατοστομείου, δεν τυπογραφήθηκε δέ γιατί ήταν αδύνατον να βρεθούν τόσο μικροσκοπικά στοιχεία, αλλά είναι φωτοτυπωμένο.

Το βαρύτερο βιβλίο του κόσμου είναι ένα που φέρει τον τίτλο: «Η Ίστορία της Ίθακής». Το βιβλίο αυτό είναι ταπεινωτικώς έντυπώσεως το άνδριαζωκό αρχιδουκάτο Σαλβατόρ, γράφηκε στα πρώτα χρόνια του αιώνου μας και ζηγείσαι σαράντα τσάκι δόκιμια χιλιόγραμμα!

Το αφιρόπρετο βιβλίο του κόσμου είναι μιά Γραφή, που την έχει τυπώσει ο έφευρτής της τυπογραφίας, ο Γιώαν Γούτενμπεργ. Κατά τον περασμένο αιώνα, το βιβλίο αυτό αγοράστηκε στο μινώδες ποσό των 1.390.000 χρυσών μάρων!

Το αρχαιότερο βιβλίο του κόσμου βρίσκεται στην Έδνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού. Το βιβλίο αυτό γράφηκε πριν από 5280 χρόνια στην Αίγυπτο, και βρέθηκε κατά τις ανασκαφές που έγιναν κοντά στις Θήβες, μέσα σ' ένα πανάρχαιον Αιγυπτιακό τάφο.

Όσο για το ογκωδέστερο βιβλίο του κόσμου, αυτό είναι αναμφισβήτητος ένα Κινέζικο λεξικό, το οποίο φέρει τον πολύ παράξενο τίτλο: «Σουχουτσιτσάγκ». Το έργο αυτό άποτελείται από 5020 τόμους. Κάθε τόμος δέ έχει 170 σελίδες. Τυπώθηκε κατά τον 17ον αιώνα, με χρήματα του δημοσιου ταμείου και κατά διαταγή του τότε αυτοκράτορος της Κίνας.

τον Βασιλιά, γρήγορα στενοχωρημένοι σ' έζήτησαν τους δημοσίους υπαλλήλους. Ήσαν όλοι βασιλόφρονες σχεδόν. Ένας όμως, ο πιο ζοηρός απ' αυτούς, ο κ. Ανοστάζος, τόσο ένθουσιάζτηκε που άνοιξε ένα βασιλικό τραγούδι, ώστε έβγαλε άμέσως κάτι καινούργια και κολληαριστά πεντόχρομα κι' άρχισε να τα μοιράζει στα παιδιά.

Αυτό έτάραξε ένα Βενιζελικό τόσο, που κοκκίνισε σαν καντερό ρετάνι.

Κατάλαβα τι θα συνέβαινε και πετάχτηκα άμέσως:

- Δεν μού λές, φωτάω τη δασκάλα, ποιός είναι τώρα βασιλιάς;
- Παρακαλώ, μού απάντησε σαν πειραγμένη ή δασκάλα, τι διδασάμισσα θά ήμωνα εάν δεν τάρξερα!...
- Ποιός είναι;
- Η δασκάλα γήρισε προς τα παιδιά:
- Ποιός είναι, παιδιά, ο Βασιλιάς μας; ρώτησε.
- Κοσταντίνος ο δωδέκατος! έσκουζαν εκείνα, κιντάζοντας πού ν' άνοιξη περισσότερο το στόμα του.
- Και πρωθυπουργό ποιόν έχομαι; Ξαναρωτώ.
- Ποιόν έχομαι πρωθυπουργό, παιδιά; Ξαναγίρισε και ρώτησε ή δασκάλα τα μαρά.
- Πρωθυπουργός της Έλλάδος, φώναξαν εκείνα, είναι ο Βενιζέλος!...

—Ξερετε πού είναι σήμερα ο έλληναζός στρατός; Ξαναρώτησα. Και τα μαρά με μιά φωνή απάντησαν: —'Ο Έλληναζός στρατός είναι στην... Έλλάδα! Κατάλαβα. Οι αποικισμένοι από άνθρωποι ιδέαν καν δεν είχαν τον τελευταίον γεγονότων. Άποικισμένοι και άπομονοχασμένοι εκεί πάνω από τους Γάλλους, τις άρκουδες, τους λίκους και τα αγριοφύρανα, λούσαν είντιξες και ήχοι, αναπαύομενοι στην ιδέα μιάς Έλλάδος ήσυχης, μεγάλης, έννομένης, είντιχούς!...

—Μωρέ παιδιά, ελα τότε στους συντρόφους μου, άς μίν ταράξομαι την ώρα ήθνική πλάνη, το φτωχό αυτό χωριού!... Πάμε γρήγορα μίν τους μολύνουμε με τις κακιες και τις αμαρτίες τις δικές μας!... Άφηστε τους να ζήνουν στην Έλλάδα, που είχε τον Κοσταντίνο Βασιλιά και Πρωθυπουργό τον Βενιζέλο!...

Και φήγαμε όλοι σκυφτοί, σιωπηλοί κι' άμλλητοι, σαν άμαρταλοί, σαν έγγληματάρια!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος νέος παρουνιάστηκε μιά μέρα στον άρχαίο φιλόσοφο και βασιλέα της Μυτιλήνης Πιπταδό και του ζήτησε να τον διευκολύνει να καταδώσει τον πατέρα του δικαστικώς.

—Ποιόν καλά, άποκρίθηκε ο σοφός βασιλεύς. Άν έχετε άδικο, θα καταδικαστήτε. Άλλά και δίκο αν έχετε, άξίζει πάλι να καταδικαστήτε!...

Ό ποητής Μαλέριμ προσεκλήθη μιά μέρα σε γεύμα από το φίλο του άδβά Ντεπόρτ, ο οποίος ανακατείνεταν και με την ποίηση και τάζανε θάλασσα με τους στίχους ποιήγραφε.

Ήλιν καθήσουν στο τραπέζι για να γάνε, ο οικωδεσπότης σηρώθηκε και είπε στον Ξένο του:

—Πάω να σάς φέρω ένα αντίτιμο του καινούργιου βιβλίου των ποιημάτων μου...

—Δέν είν' ανάγκη, τον διέκοψε έντρομος ο ποιητής. Μού άρζει το φάι σας.

Ό άδβάς πειράχτηκε πολύ απ' την απάντησι αυτή του Μαλέριμ κι' αφού τελείωσε το γεύμα, χωρίστηκαν ησυχά και δεν ξαναμίλησαν ποτέ πάλι στη ζωή του.

Ό Άγαθοκλής, ο βασιλεύς της Σικελίας, ήταν, όπως γνωστόν, γιος ενός φτωχού άγγειοπλάστου. Μιά μέρα, ενώ πολιορκούσε την Καρχηδόνα μαζί με το στρατό του, μερικοί πολιορκωμένοι του φώναξαν ειρηνικά:

—Έ, άγγειοπλάστα! Με τι θα πληρώσεις τους στρατιώτες σου;

—Με τα λάγνα της πόλεός σας, άποκρίθηκε ο Άγαθοκλής.

Και έτήρησε το λόγο του.

Μιά μέρα ρώτησαν τον κινικό φιλόσοφο Λογγήν:

—Γιατί τρώς μέσα στην άγορά, σκυλόσοφε;

—Γιατί μέσα στην άγορά πενών! Άποκρίθηκε ο φιλόσοφος με άπάθεια.

Όταν συννομολογήθη κάποτε ειρήνη μεταξύ Σαξωνίας και Γαλλίας, ο στρατάρχης της πρώτης έλεγε σε κάποιον άλλον στρατιωτικό:

—Εμείς τώρα θα βιθησούμε πάλι στη λήθη. Γιατί μοιάζουμε με τα πανοφύρια που δεν τα θυμόνται, παρά όταν έρχεται ο χειμώνας!...

Ό Σωκράτης είχε πολλούς φίλους, άλλ' άν και οι περισσότεροι απ' αυτούς ήσαν πλούσιοι, κανένας δεν τον πιστηρεύε. Γι' αυτό ο μέγας φιλόσοφος αναγκάζεταν, από έλλειψη χρημάτων, να περνά το χειμώνα χωρίς πανοφύρι.

Ένοείται ότι δεν παρανοτιότατε καθόλου γι' αυτό. Μονάκι μιά φορά —όταν έφτασε ή άνοιξη όμως— είπε στους πολυτάλαντους φίλους του με ήπιή ενόιατα: —Άν είχα χρήματα, θάπαωνα κι' εγώ πανοφύρι όπως εσείς!...

Ό περίφημος γραμματικός της Άλεξανδρείας Καλλίμαχος, ο οποίος λόγω των άρχαιολόγων του είχε μεγάλη πείρα των βιβλίων, συνήθιζε να λέγη το έξης: —Όσο κοντοτόρο είναι ένα βιβλίο, τόσες μεγαλύτερες άνοησιες περιέχει!...

Μιά φορά κάποιος φτωχός ήθροποιός είχε δανείσει στον Μπαλζάκ ένα χρυσό λουδοβέζιο. Έπειδή όμως ο ήθροπέτης δεν έδειχνε καμιά διάθεση να τον πληρώσει, ο ήθροποιός αναγκάστηκε να του ύνευθυμισή το χρές του.

—Μείνε ήσυχος, φίλε μου, του άποκρίθηκε ο περίφημος μνηστοριογράφος. Θά πληρωθής πολύ γρήγορα, με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο.

—Καλά, φίλε μου, του είπε ο ήθροποιός. Προσπάθησε όμως είτε ο ένας, είτε ο άλλος τρόπος να... μοιάζει με το λουδοβέζιο μου!

Κατά το έτος 1789, λίγο πριν από τη Γαλλική Έπανástασι, ο δούξ της Όρλεάνης, είχε έξοριστεί σε μιά πόλι μακρινά από το Παριζ κι' εκεί άπόχτησε, κατά το διάστημα της έξορίας του, δημοτικότητα που δεν την είχε πριν.

Όταν το έμαθε αυτό ο φιλόσοφος Ριβαρώ, έλεε στους φίλους του:

—Φαίνεται ότι ο δούξ της Όρλεάνης, αντίθετος προς τους νόμους της προσηπτικής, όσο απομακρύνεται, τόσο μεγεθύνεται!...



Ό Γερμανός Μυθογράφος Γουλιέλμος Γκριμ